

De leeuw en de katten

Een leeuw kwam aangewandeld en passeerde langs een groepje katten die aan het praten waren en dacht: "Ik ga hen verslinden." Maar plots kwam een vreemd gevoel van kalmte over hem heen. Hij besliste om bij hen aan te zitten en te luisteren naar wat ze aan het bespreken waren.

- Goede God – zei één van de katten, zonder ook maar de leeuw te hebben opgemerkt – We hebben de hele middag gebeden! We hebben gevraagd of het muizen zou regenen!

- Tot nu toe is er nog niks gebeurd! – zei een andere – Ik vraag me af of God echt wel bestaat. De hemel bleef stil en de katten verloren hun geloof.

De leeuw stond op en vervolgde zijn weg terwijl hij dacht: "Hoe grappig zijn sommige dingen toch. Ik ging die beestjes vermoorden en God hield mij tegen. En toch stopten ze met geloven in de goddelijke gratie. Ze waren zo bezorgd over wat er niet was dat ze niet eens door hadden wat voor een bescherming ze hadden gekregen."

Het madeliefje

"Ik ben een madeliefje in een veld met madeliefjes," dacht de bloem. "In het midden van al die andere bloemen is het onmogelijk om mijn schoonheid te zien."

Een engel hoorde wat de bloem dacht en zei daarop:

- Maar je bent zo mooi!

- Ik wil de enige zijn!

Om geen klachten te krijgen, droeg de engel het bloempje naar een plein in de stad.

Enkele dagen later kwam de burgemeester met een tuinier naar het plein om er enkele veranderingen aan te brengen.

- Hier is niks interessants. Woel de aarde maar om en plant er geraniums.

- Wacht even! – schreeuwde het madeliefje uit. – Je zult me doden als je dat doet.

- Als hier nog anderen van jouw soort waren, dan zouden jullie mooie decoratie zijn, antwoordde de burgemeester. Maar hier zijn geen madeliefjes en jij op je eentje vormt helemaal geen tuin. Daarop trok hij de bloem uit de grond

De stekelvarkentjes

Een zekere Alvaro Conegundes vertelt ons dat er tijdens de ijstijd veel dieren zijn gestorven door de koude. Gezien deze situatie besloten de stekelvarkentjes om samen te blijven in groep. Ze kropen dicht tegen hun soortgenoten aan en beschermden zo elkaar. Maar ze deden elkaar pijn met hun stekels en beslisten zo om niet langer in groep te blijven. Ze begonnen stilaan dood te vriezen en dus moesten ze een keuze maken: ofwel verdwenen ze van de aardbodem, ofwel accepteerden ze de stekels van de anderen. Ze besloten wijselijk om samen te blijven en leerden om te gaan met de kleine wondjes die een intieme relatie kan veroorzaken.

Het meest belangrijke was toch de warmte die gegeven werd door de ander.

En uiteindelijk overleefden ze het.